

ZDANLIVO PROTIREČIVÉ TEXTY

TEXTY NA TENTO TÝŽDEŇ

Lk 16,19–31; Lk 23,43; Jn 20,17; Flp 1,21–24; 1Pt 3,13–20; Zj 6,9–11

ÚVODNÝ TEXT

Skúmate Písma, lebo si myslíte, že v nich máte večný život, a práve ony svedčia o mne. (Ján 5,39)

Apoštol Peter adresátov svojho listu vyzýva: „Budte stále pripravení k obhajobe pred každým, kto by od vás žiadal, aby ste vydali počet z nádeje, ktorú máte...“ (1Pt 3,15) Pavol zasa píše: „Hlásaj slovo, naliehaj vo vhodný i nevhodný čas, presvedčaj, karhaj, povzbudzuj so všetkou trpezlivosťou a ponaučením. Príde totiž čas, keď ľudia neznesú zdravú náuku...“ (2Tim 4,2.3). V tejto súvislosti by sme mali študovať a citovať nielen tie pasáže, ktoré jasne a jednoznačne vysvetľujú našu vierouku, ale mali by sme sa zaoberať aj textami, ktoré sú komplikované a ktoré sa často používajú na obhajobu opaku toho, čo pokladáme za biblické učenie.

Pri tom by sme mali nasledovať Ježišov inšpirujúci príklad. „Kristus sám nezaťajil ani slovo pravdy, no túto pravdu vždy zvestoval s láskou. V kontakte s ľuďmi bol zvlášť ohľaduplný, rozvážny a láskavo pozorný. Nikdy nebol bezohľadný, zbytočne prísny, nikdy neranil citlivého človeka.“ (DA 353; TV 243)

Tento týždeň sa budeme venovať niekoľkým zaujímavým textom, ktoré ľudia používajú na obhajobu učenia o nesmrteľnosti duše. Takéto štúdium by malo nielen posilniť našu vieru, ale malo by nám aj pomôcť nájsť láskavé odpovede tým, ktorí spochybňujú toto kľúčové biblické učenie.

OSNOVA LEKCIE

Tento týždeň sa budeme venovať niekoľkým zaujímavým textom, ktoré ľudia používajú na obhajobu učenia o nesmrteľnosti duše.

- Lk 16,19–31: Boháč a Lazár (nedeľa)
- Lk 23,42.43: „Budeš so mnou v raji“ (pondelok)
- Flp 1,21–24: Odísť a byť s Kristom (utorok)
- 1Pt 3,13–20: Kázanie duchom vo väzení (streda)
- Zj 6,9–11: Duše pod oltárom (štvrtok)

BOHÁČ A LAZÁR

¹⁹Bol bohatý človek. Obliekal sa do purpuru a kmentu a deň čo deň skvostne hodoval. ²⁰Pri jeho bráne líhaval akýsi žobrák menom Lazár, plný vredov. ²¹Túžil nasýtiť sa odpadkami z boháčovho stola, ale iba psy prichádzali a lízali mu vredy. ²²Ten žobrák umrel a anjeli ho zniesli do Abrahámovho lona. Zomrel aj boháč a pochovali ho. ²³Potom v pekle v mukách pozdvihol oči a zďaleka uzrel Abraháma a Lazára v jeho lone. ²⁴I zvolal: „Otec Abrahám, zľutuj sa nado mnou a pošli Lazára, nech si namočí aspoň konček prsta vo vode a ovlaží mi jazyk, lebo sa v tomto plameni hrozne trápim.“ ²⁵No Abrahám odpovedal: „Syn môj, rozpomeň sa, že ty si za svojho života dostával všetko dobré a Lazár zasa zlé. Teraz on sa tu teší a ty sa trápiš.“ ²⁶A okrem toho je medzi nami a vami veľká priepasť, takže nik – čo ako by chcel – nemôže prejsť odtiaľto k vám ani odtiaľ prekročiť k nám.“ ²⁷Tu povedal: „Prosím ťa, otcé, pošli ho do domu môjho otca.“ ²⁸Mám totiž piatich bratov. Nech im vydá svedectvo, aby sa nedostali aj oni na toto miesto múk.“ ²⁹Abrahám mu odpovedal: „Majú Mojžiša a Prorokov, nech ich poslúchajú.“ ³⁰Ale on povedal: „Nie, otec Abrahám. Ale ak príde niekto z mŕtvych, budú sa kajať.“ ³¹Odpovedal mu: „Ak neposlúchajú Mojžiša a Prorokov, nedajú sa presvedčiť, ani keby niekto vstal z mŕtvych.“ (Lk 16,19–31)

OSOBNÉ ŠTÚDIUM

Prečo príbeh o boháčovi a Lazárovi (Lk 16,19–31) nemôže byť doslovným opisom posmrtného života?

Niektorí teológovia sú presvedčení, že text Lk 16,19–31 by sme mali vykladať doslovne, teda ako opis stavu mŕtvych. Takýto prístup by však viedol k niekoľkým nebiblickým záverom a bol by v rozpore s mnohými inými pasážami, ktorým sme sa už venovali.

Ak by sme mali tento príbeh brať doslovne, museli by sme pripustiť niekoľko skutočností. Nebo a pekel by museli byť dosť blízko na to, aby mohla prebiehať čulá komunikácia medzi obyvateľmi oboch miest (Lk 16,23–31). Tiež by sme museli predpokladať, že v posmrtnom živote – kým sa telo nachádza v hrobe –, je zachovaná vedomá forma duše, ktorá má „oči“, „prsty“, „jazyk“ a ktorá dokonca pociťuje smäd (Lk 16,23.24).

Ak by táto pasáž opisovala stav človeka po smrti, potom by nebesia nemohli byť radostným a šťastným miestom. Spasení by totiž zblízka sledovali nekonečné utrpenie svojich stratených milovaných, a dokonca by sa s nimi rozprávali (Lk 16,23–31). Ako by mohla byť matka v nebesiach šťastná, keby hľadela na neprestajné utrpenie svojho milovaného dieťaťa v pekle? V takomto kontexte by bolo prakticky nemožné, aby sa splnil Boží prísľub, že už nebude smútok, plač a bolesť (Zj 21,4).

Práve pre takéto nezrovnalosti mnohí moderní teológovia považujú príbeh o boháčovi a Lazárovi za podobienstvo. To znamená, že sa nemôžeme sústrediť na jednotlivé detaily. Aj významný baptistický teológ a odborník na Novú zmluvu George E. Ladd, hoci nie je adventista, hovorí, že tento príbeh bol pravdepodobne „podobienstvom, ktoré využívalo vtedajšie židovské uvažovanie, a nie je preto určené na poučenie o stave mŕtvych.“ („Eschatology“ in *The New Bible Dictionary*. Grand Rapids, MI, Eerdmans, 1962, p. 388)

Podobenstvo o boháčovi a Lazarovi predstavuje ostrý kontrast medzi dobre oblečeným „bohatým človekom“ a „akýmsi žobrákom menom Lazár, ktorý bol plný vredov“ (Lk 16,19.20). Text hovorí, (1) že časné postavenie a spoločenské uznanie nie sú kritériami pre budúcu odmenu a (2) že o večnom osude každého človeka sa rozhoduje v tomto živote a nemožno ho po smrti zmeniť (Lk 16,25.26).

APLIKÁCIA

- „Odpovedal mu: „Ak neposlúchajú Mojžiša a Prorokov, nedajú sa presvedčiť, ani keby niekto vstal z mŕtvych.““ (Lk 16,31) Aké poslanstvo z Ježišových slov by sme si mali vziať pre seba v súvislosti s autoritou Biblie a spôsobom, ako k nej pristupujeme?

„BUDEŠ SO MNOU V RAJI“

⁴²Potom povedal: „Ježiš, rozpomeň sa na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva.“ ⁴³Ježiš mu odpovedal: „Amen, hovorím ti: Dnes budeš so mnou v raji.“ (Lk 23,42.43)

Ježiš jej povedal: „Nedotýkaj sa ma zato, že som ešte nevystúpil k Otcovi, ale chod' k mojim bratom a povedz im: Vystupujem k svojmu Otcovi a k vášmu Otcovi, k svojmu Bohu a k vášmu Bohu.“ (Jn 20,17)

¹„Nech sa vám srdce neznepokojuje! Verte v Boha, verte aj vo mňa! ²V dome môjho Otca je mnoho príbytkov. Keby to tak nebolo, bol by som vám azda povedal, že vám idem pripraviť miesto? ³Keď odidem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja. (Jn 14,1–3)

Jednou z biblických pasáží, ktoré sa najčastejšie používajú na podporu učenia o nesmrteľnosti duše, je verš Lukáš 23,43. V slovenčine všetky biblické preklady uvádzajú tento text spôsobom, ktorý vyvoláva dojem, že práve v deň, keď Kristus zomrel, budú obaja – Kristus aj zločinec – spolu v raji. Nemalo by nás to prekvapovať. Preklady buď vychádzajú z tradície, alebo samotní prekladatelia veria v učenie o prirodzenej nesmrteľnosti duše. Je to však najlepší preklad textu?

Porovnaj text Lk 23,42.43 s ostatnými textami z úvodu (Jn 20,17 a Jn 14,1–3). Ako treba chápať zaslúbenie kajúcemu lotrovi na kríži vo svetle Ježišových slov Márii Magdaléne a jeho zaslúbenia svojim učeníkom?

Predpoklad, že Kristus a zločinec sa ešte v ten istý deň dostali do raja (teda do neba), je v rozpore s Ježišovými slovami adresovanými Márii Magdaléne po jeho zmŕtvychvstani. Podľa nich totiž Ježiš ešte nebol v prítomnosti svojho Otca v nebi (Jn 20,17). Omyl, že Ježiš aj kajúci zločinec išli ešte v deň svojej smrti do neba, je v rozpore aj s Ježišovým príslubom učeníkom, že budú vzatí do neba až pri Jeho druhom príchode (Jn 14,1–3).

Problémom vo verši Lukáš 23,43 je, či má byť príslovka „dnes“ (grécky *sémeron*) spojená so slovesom, ktoré po nej nasleduje („budeš“), alebo so slovesom, ktoré jej predchádza („hovorím“). Teológ Wilson Paroschi ukazuje, že „z gramatického hľadiska“ je prakticky nemožné určiť správnu alternatívu. „Lukáš má však určitú tendenciu používať túto príslovku s predchádzajúcim slovesom. To sa deje v štrnástich z dvadsiatich výskytov slova *sémeron* v Lukášovi a Skutkoch.“ („The Significance of a Comma: An Analysis of Luke 23:43,” in *Ministry*, June 2013, p. 7) Takže najprirodzenejšie znenie textu Lk 23,43 by bolo: „Amen, hovorím ti dnes: Budeš so mnou v raji.“ V tomto prípade idiomatiký výraz „hovorím ti dnes“ zdôrazňuje relevantnosť a vážnosť výroku „budeš so mnou v raji“. Stručne povedané, Ježiš zločincovi práve vtedy a tam slúbil, že bude spasený.

- **Prečítaj si príbeh o kajúcom zločincovi (Lukáš 23,39–43), ktorému Kristus napriek jeho hriechu a napriek tomu, že nemal čo Bohu ponúknuť, prislúbil večný život. Ako tento príbeh odhaľuje veľkú pravdu o spasení len na základe viery? V čom sme na tom podobne ako onen zločinec? V čom sa líšime?**

**OSOBNÉ
ŠTÚDIUM**

APLIKÁCIA

ODÍŠŤ A BYŤ S KRISTOM

²¹Ved' pre mňa žiť je Kristus a umrieť je zisk. ²²Ale ak žiť v tele znamená pre mňa plodnú prácu, neviem, čo si zvolím. ²³Ťahá ma to na obe strany: túžim zomrieť a byť s Kristom, a to by bolo oveľa lepšie, ²⁴ale pre vás je potrebnejšie, aby som ostal v tele. (Flp 1,21–24)

¹³Nechceme, bratia, aby ste nevedeli, ako je to so zosnulými, aby ste sa nemútili ako ostatní, ktorí nemajú nádej. ¹⁴Ved'ak veríme, že Ježiš zomrel a vstal z mŕtvych, tak Boh skrze Ježiša privedie spolu s ním aj tých, čo zosnuli. ¹⁵Toto vám totiž hovorieme podľa Pánovho slova: My, ktorí zostaneme nažive až do Pánovho príchodu, nepredídeme zosnulých. ¹⁶Lebo vo chvíli, keď zaznie povel, hlas archanjela a Božia poľnica, sám Pán zostúpi z neba a prví vstanú tí, čo zomreli v Kristovi; ¹⁷potom my, ktorí zostaneme nažive, spolu s nimi budeme uchvátení v oblakoch hore v ústrety Pánovi a budeme tak navždy s Pánom. ¹⁸Potešujte sa navzájom týmito slovami. (1Tes 4,13–18)

OSOBNÉ ŠTÚDIUM

Uvažuj o úvodných textoch (Flp 1,21–24 a 1Tes 4,13–18). O akom časovom období hovorí apoštol Pavol, keď píše, že bude „s Kristom“ (Flp 1,23), respektíve „s Pánom“ (1Tes 4,17)?

Pavla hnala túžba žiť „v Kristovi“ teraz (2Kor 5,17) a „s Kristom“ po Jeho druhom príchode (pozri 1Tes 4,17). Ani hrozba smrti nemohla pripraviť Pavla o uistenie, že patrí svojmu Spasiteľovi a Pánovi. Ako napísal v Liste Rimanom: „³⁸Som totiž presvedčený, že ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomné, ani budúce veci, ani mocnosti, ³⁹ani výška, ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nebude nás môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi.“ (Rim 8,38.39) „Ak totiž žijeme, žijeme Pánovi, ak umierame, umierame Pánovi, a tak či žijeme, či umierame, patríme Pánovi.“ (Rim 14,8).

S touto istotou v mysli Pavol hovoril o veriaciach, ktorí už zomreli, ako o tých „ktorí umreli v Ježišovi“ (1Tes 4,14) a ktorí budú vzkriesení pri Kristovom druhom príchode, aby dostali večný život (1Kor 15,16–18, 1Tes 4,13–18).

Keď Pavol hovorí o svojej túžbe „zomrieť a byť s Kristom“ (Flp 1,23), naznačuje tým vari, že po smrti jeho duša odíde, aby vedome žila s Kristom? Vôbec nie! V tomto texte „Pavol vyjadruje svoju túžbu opustiť súčasnú nepokojnú existenciu a byť s Kristom. Nepoukazuje pritom na žiadny časový odstup medzi týmito dvoma udalosťami. Tento verš nehovorí, že by Pavol očakával, že po smrti pôjde do neba. Bolo mu úplne jasné, že svoju odmenu dostane až pri Kristovom druhom príchode (2Tim 4,8).

Pavol teda „hovorí, že to ďalšie, čo uvidí po svojom odchode (smrti), bude Kristus, ktorý príde na nebeských oblakoch vzkriesiť mŕtvych. A práve vtedy bude Pavol „s Pánom“ (1Tes 4,17). Treba tiež poznamenať, že pisatelia Biblie občas spájajú dve udalosti, ktoré môžu byť oddelené dlhým časovým úsekom.“ (*Andrews Study Bible*, 1555)

Ale prečo by mal Pavol dávať prednosť smrti pred životom? Pretože potom si mohol konečne oddýchnuť od všetkých svojich problémov bez toho, aby musel naďalej trpieť bolesťou, ktorá ho sužovala (1Kor 9,27). A zároveň bol presvedčený, že pri druhom príchode dostane „veniec spravodlivosti“ (2Tim 4,6–8). Hoci Pavol určite nechcel zomrieť, mal istotu, čo bude nasledovať, keď sa to stane.

APLIKÁCIA

- Najmä v ťažkých obdobiach života sa môže stať, že si predstavíme, aké by to bolo zavrieť oči (zomrieť), keby sme hneď po ich otvorení (vzkriesení) mohli „býť s Kristom“. Ako ti táto myšlienka pomáha pochopiť, čo Pavol písal vo svojom poslanstve Filipanom?

KÁZANIE DUCHOM VO VÄZENÍ

¹³Ktože vám uškodí, ak budete horliť za dobro? ¹⁴Ale ak aj trpíte pre spravodlivosť, ste blahoslavení. Nemajte z nich strach a neľakajte sa, ¹⁵ale Pána, Krista, posväťte vo svojich srdciach. Budte stále pripravení k obhajobe pred každým, kto by od vás žiadal, aby ste vydali počet z nádeje, ktorú máte, ¹⁶ale robte to v tichosti, s bážňou a dobrým svedomím, aby tí, čo znevažujú váš dobrý spôsob života v Kristovi, boli zahanbení v tom, z čoho vás ohovárajú. ¹⁷Lepšie je totiž trpieť, ak to bude Božia vôľa, keď robíte dobre, než keď robíte zle. ¹⁸Veď aj Kristus trpel raz navždy za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby vás priviedol k Bohu. Bol usmrtený v tele, ale oživený v Duchu. ¹⁹V ňom šiel kázať aj duchom vo väzení. ²⁰Oni kedysi veriť nechceli, keď Božia zhovieavosť vyčkávala za dní Noacha, kým sa staval koráb, v ktorom sa zachránili z vody iba niekoľkí, celkovo osem ľudí. (1Pt 3,13–20)

Uvažuj o úvodnom texte (1Pt 3,13–20). Ako rozumieš tomu, že Kristus „šiel kázať aj duchom vo väzení ... za dní Noacha“? (Pozri tiež 1Moj 4,10.)

**OSOBNÉ
ŠTÚDIUM**

Teológovia, ktorí veria v prirodzenú nesmrtnosť duše, zvyčajne poukazujú na to, že kým Kristus odpočíval v hrobe, kázal „duchom vo väzení“ (1Pt 3,19). Rozumejú tomu tak, že Jeho „odvtelený“ duch išiel do pekla a tam kázal beztelesným duchom ľudí žijúcich pred potopou.

Táto fantazijná predstava je biblicky neprijateľná. Pre mŕtvych totiž neexistuje žiadna druhá príležitosť na spásu (Heb 9,27.28). Prečo by teda Ježiš kázal tým, ktorí už nemali šancu na spasenie?

Čo je však najdôležitejšie, táto teória je v rozpore s biblickým učením, že mŕtvi zostávajú v nevedomí v hrobe až do konečného vzkriesenia (Jób 14,10–12; Ž 146,4; Koh 9,5.10; 1Kor 15,16–18; 1Tes 4,13–15).

Ak by aj tento verš naozaj hovoril, že Ježiš, kým bol v hrobe, zostúpil do pekla a kázal hriešnym predpotopným ľuďom, otázkou je, prečo by len oni mali počuť Jeho posolstvo? Nehoria spolu s nimi v pekle aj ďalší stratení ľudia? Prečo by mal ísť kázať iba predpotopným ľuďom?

Je tiež nezmyselné naznačovať, že Kristus kázal padlým anjelom, ktorí boli neposlušní v dňoch Noacha. Kým „duchovia vo väzení“ sú opísaní ako „kedysi“ neposlušní (1Pt 3,19.20), Biblia hovorí o zlých anjeloch ako o neposlušných aj dnes (Ef 6,12, 1Pt 5,8). Okrem toho čítame, že padlí anjelov Kristus „drží v temnote vo večných putách pre súd veľkého dňa“ (Júda 1,6), a to bez akejkoľvek príležitosti na spásu.

Mali by sme si tiež všimnúť, že v 1. Petrovom liste 3 sú „duchovia vo väzení“ z 19. verša identifikovaní vo verši 20 ako tí, čo „nechceli veriť“ („neposlušní“) pred potopou. Výraz „duch“ (grécky *pneuma*) sa používa v tomto texte a inde v Novej zmluve (1Kor 16,18; Ga 6,18) vo vzťahu k živým ľuďom, ktorí môžu počuť a prijať pozvanie na spasenie. Výraz „vo väzení“ sa zjavne nevzťahuje na doslovné väzenie, ale na väzenie hriechu, v ktorom sa nachádza neobnovená ľudská prirodzenosť (Rim 6,1–23, Rim 7,7–25).

Kristovo kázanie nekajúcim predpotopným ľuďom sa uskutočnilo prostredníctvom Noacha, ktorého Boh nadprirodzene inštruoval o tom, čo má kázať (Heb 11,7). Takto sa Noach stal pre svojich súčasníkov „zvestovateľom spravodlivosti“ (2Pt 2,5; Roh). Petrove verše boli napísané v kontexte toho, čo znamená byť verný; nie sú komentárom k stavu mŕtvych.

- Pokús sa vlastnými slovami zhrnúť zmysel študovaného textu (1Pt 3,19.20).

APLIKÁCIA

DUŠE POD OLTÁROM

⁹Keď otvoril piatu pečat', videl som pod obetným oltárom duše zabitých pre Božie slovo a pre svedectvo, ktoré vydávali. ¹⁰Tí zvolali mohutným hlasom: „Kedy už, svätý a pravdivý Pane, vykonáš súd a pomstíš našu krv na tých, čo bývajú na zemi?“ ¹¹A každý z nich dostal biele rúcho a bolo im povedané, aby ešte krátky čas vyčkali, kým ich počet nedoplnia ich spoluslužobníci a bratia, ktorí majú byť zabití ako oni. (Zj 6,9–11)

OSOBNÉ ŠTÚDIUM Preštuduj si úvodný text (Zj 6,9–11). Ako rozumieš tomu, že „duše zabitých“ kričali „pod oltárom“?

Otvorenie piatej apokalyptickej pečate odhaľuje nezvyčajnú scénu. Duše mučeníkov vidíme obrazne „pod oltárom“ volať k Bohu, aby ich pomstil (Zj 6,9–11). Niektorí vykladači sa domnievajú, že v texte ide o kadidlový oltár, ktorý sa spomína v súvislosti so siedmou pečatou (Zj 8,1–6). Ale pri piatej pečati text odkazuje na „krv“ (nie na kadidlo). To nás vedie k tomu, aby sme pri piatej pečati videli odkaz na oltár na spalované obete, kde bola preliata krv obetí (3Moj 4,18.30.34). Ako sa krv tých obetí kropila okolo oltára, tak bola krv mučeníkov symbolicky vyliala na Boží oltár, keď prišli o život tí, čo zostali verní Božiemu slovu a Ježišovmu svedectvu (Zj 6,9; pozri tiež Zj 12,17 a 14,12).

Symbolické sú aj „duše“ pod oltárom. Ak by sme ich brali doslovne, museli by sme dospieť k záveru, že mučeníci nie sú v nebi úplne šťastní, pretože neustále volajú po Božej pomste. To neznie tak, že sa tešia z odmeny spasenia. Túžba po pomste môže človeku znepríjemniť život. A čo potom smrť...

Je dôležité si uvedomiť, že Ján nemal možnosť vidieť skutočný obraz neba. „Nie sú tam žiadne biele, červené, čierne alebo plavé kone s bojovnými jazdcami. Ježiš sa tam nezjavuje v podobe baránka s krvácajúcou ranou od noža. Štyri zvieratá nepredstavujú skutočné okridlené tvory s uvedenými zvieracími vlastnosťami. ... Podobne neexistujú žiadne ‚duše‘ ležiace pod obetným oltárom v nebi. Celá scéna bola obrazným a symbolickým výkladom.“ (7BC 778)

Už spomínaný George E. Ladd napísal: „V tomto prípade [Zj 6,9–11] je oltár jednoznačne obetným oltárom, kde bola vyliala obetná krv. Skutočnosť, že Ján videl duše mučeníkov pod oltárom, nemá nič spoločné so stavom mŕtvych alebo s ich situáciou v medzistave; je to len názorný spôsob zobrazenia skutočnosti, že boli umčení v mene svojho Boha.“ (*A Commentary on the Revelation of John*. Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1972, p. 103)

APLIKÁCIA ■ Kto (najmä z tých, ktorí sa stali obeťami nespravodlivosti) by nevolal po spravodlivosti, ktorá ešte nenastala? Prečo musíme vierou dôverovať, že spravodlivosť, ktorá v tomto svete tak chýba, predsa len príde? Akú útechu môžete čerpať z tohto úžasného zaslúbenia?

PODNETY NA ZAMYSLENIE

V knihe *Kristove podobenstvá* si prečítajte kapitolu „Veľká priepasť“ (COL 260–271; KP 201–212) a v knihe *Túžba vekov* kapitolu „Golgota“ (DA 749–752; TV 524–528).

„Podobenstvom o boháčovi a Lazárovi Kristus upozornil, že ľudia rozhodujú o svojom večnom určení počas pozemského života. V tomto skúšobnom čase Boh ponúka milosť každému človekovi. Kto však ponúknutú príležitosť sebecky premárni, sám sa zrieka večného života. Nijaký iný čas milosti nedostane. Vlastným rozhodnutím človeka vzniká medzi ním a Bohom nepreklenuteľná priepasť.“ (COL 260; KP 201)

„Keď boli títo raní kresťania vyhnaní do hôr a púští, keď ich nechali v žalároch zomrieť hladom, zimou a mučením, keď sa mučeníctvo zdalo byť jediným východiskom z ich trápenia, radovali sa, že boli uznaní za hodných trpieť pre Krista, ktorý bol za nich ukrižovaný. Ich dôstojný príklad bude útechou a povzbudením pre Boží ľud, na ktorý má prísť čas súženia, akého nikdy predtým nebolo.“ (5T 213)

NÁMETY NA SPOLOČNÉ UVAŽOVANIE

1. Ako nám môže celkový biblický pohľad na ľudskú prirodzenosť pomôcť lepšie pochopiť niektoré pasáže, ktoré sme študovali počas tohto týždňa?
2. Zamyslíte sa nad kontrastom medzi nespochybniteľným náboženstvom kresťanských mučeníkov a prispôbovým náboženstvom našej postmodernej generácie. Pre ktoré pravdy a postoje sa oplatí zomrieť? Ak niekto zastáva názor, že všetky pravdy sú len relatívne alebo kultúrne podmienené, prečo by sme mali byť pripravení za niektorú z nich zomrieť? Čo sa môžeme naučiť od tých, ktorí boli ochotní zomrieť za pravdy, ktoré my sami považujeme za nepravdivé?
3. Uvažujte znova o podobenstve o boháčovi a Lazárovi. Keď Ježiš vstal z mŕtvych, veľa ľudí v Neho uverilo. Napriek tomu mnohí, ktorí mali rovnaké dôkazy, neuverili. Čo nás to učí o zatvrdilosti ľudského srdca voči pravde? Čo môžeme urobiť, aby sme sa ochránili pred podobným druhom tvrdohlavosti?
4. Ježiš povedal o čase vzkriesenia tieto slová: „Tí, čo robili dobre, budú vzkriesení pre život, kým tí, čo páchali zlo, budú vzkriesení na odsúdenie.“ (Ján 5,29). Tieto dve udalosti delí tisíc rokov, aj keď znejú, akoby sa odohrávali v rovnakom čase. Ako nám tento text môže pomôcť pochopiť, čo Pavol hovorí vo Filipanom 1,23?